VERSCHIJNT WEKELIJKS

Bobo

NR. 49 - 6 DECEMBER 1969
abonnementsprijs 35 cent
losse nummers 50 cent
voor België 7 frank

Bobo moet zijn voeten vegen
Want daarbuiten is het nat.
Tja, dat héb je met die regen.
Maar waar ligt nu toch de mat?

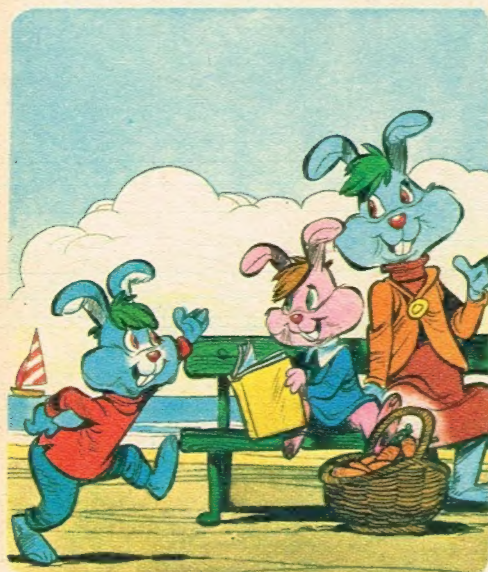
Ik zie de mat nergens. Ik zie wél twee laarzen en twee parapluutjes, die in de plaat verborgen zijn.

VOORLEESBLAD VOOR PEUTERS EN KLEUTERS

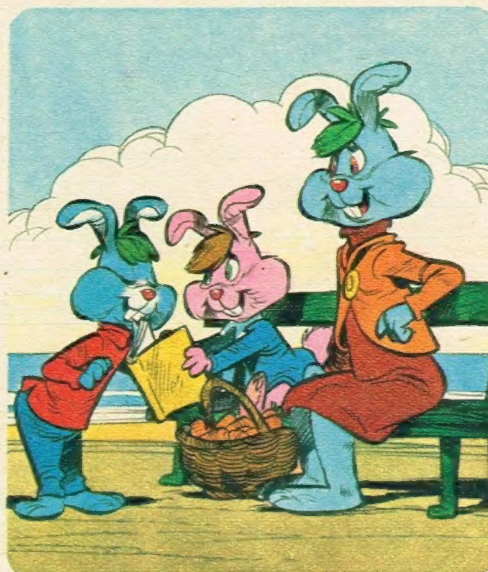

Bobo Konijn en zijn

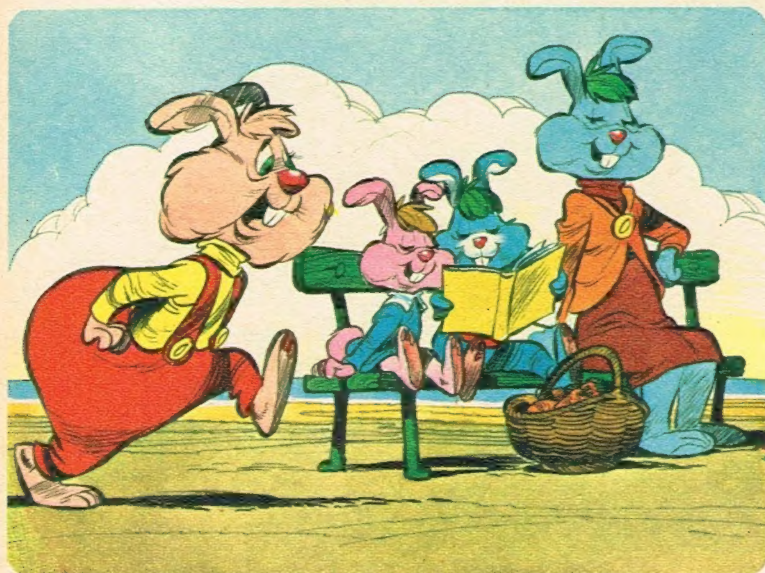
1. Bobo Konijn is met tante Deur-Dicht en zijn nichtje Lees-Voor uit wandelen geweest. Tante heeft een mand vol heerlijke wortels gekocht. Nu gaan ze even rusten op een bankje. Lees-Voor haalt een boek te voorschijn.

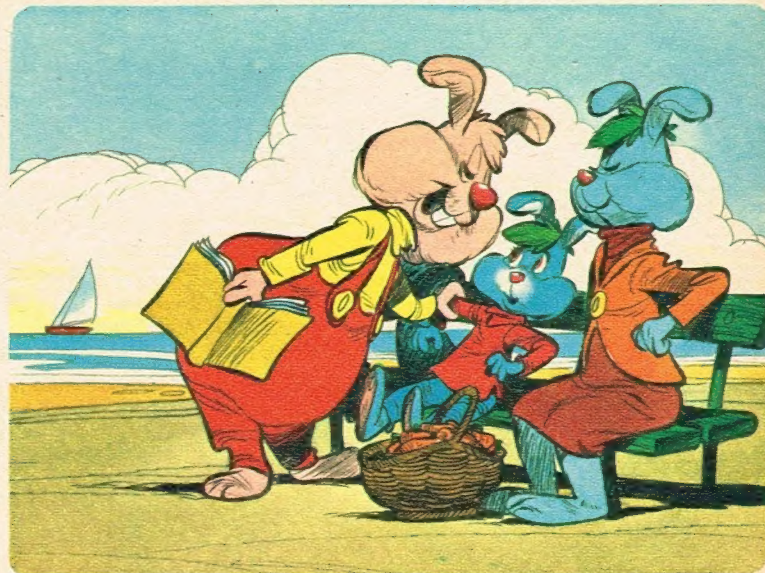
2. Bobo begrijpt het al. Hij moet natuurlijk weer voorlezen. „Vooruit dan maar," zegt hij vrolijk. Als het een mooi boek is, vindt hij het zelf ook wel leuk. „Kom maar naast me op de bank zitten en luister goed!"

3. Heerlijk! denkt tante Deur-Dicht. Wat fijn dat we Bobo bij ons hebben. Nu hoef ik tenminste niet voor te lezen. Tevreden doet ze haar ogen dicht. Misschien kan ze wel een dutje doen. Tante is een beetje moe geworden.

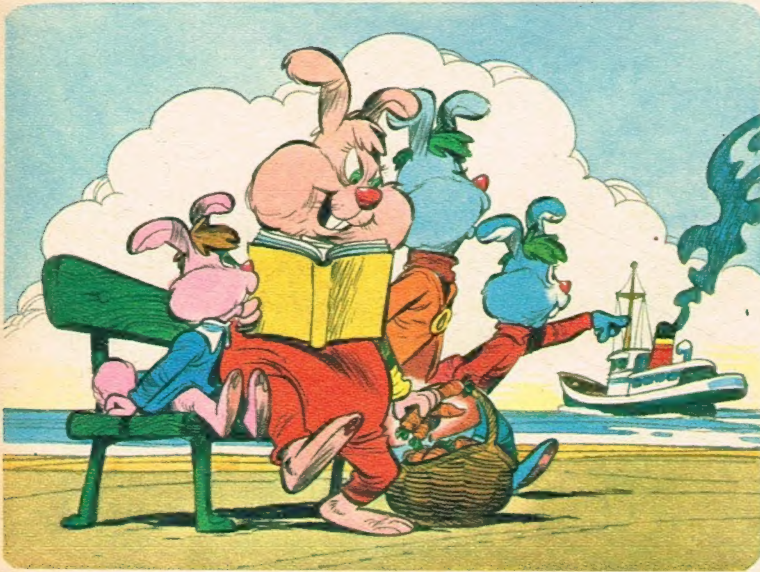
4. Maar van dat dutje komt niets terecht. Daar hebben we oom Slokop! Hij ziet de mand met wortels en hij denkt: Daar zou ik wel wat van lusten. Ik moet zien dat ik er ongemerkt wat van pikken kan. Als het om eten gaat, is die ondeugende oom Slokop nooit te lui om iets slims te verzinnen.

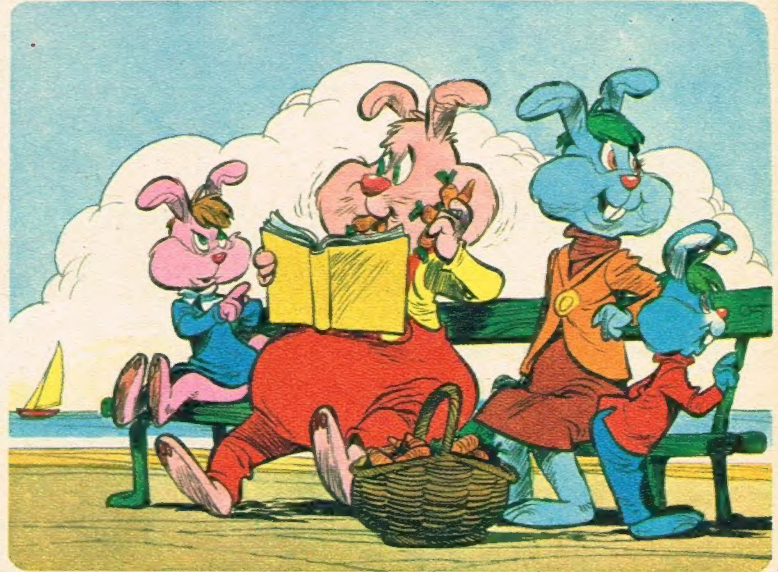
5. „Bobo," zegt hij, „jij kunt heel aardig voorlezen, maar je oude oom kan het heel wat mooier. Geef mij dat boek maar eens!" Hij duwt Bobo van zijn plaats en gaat zelf naast zijn nichtje zitten. Wat is oom Slokop vriendelijk vandaag, denkt tante Deur-Dicht verrast. Ze knikt hem daarom lachend toe.

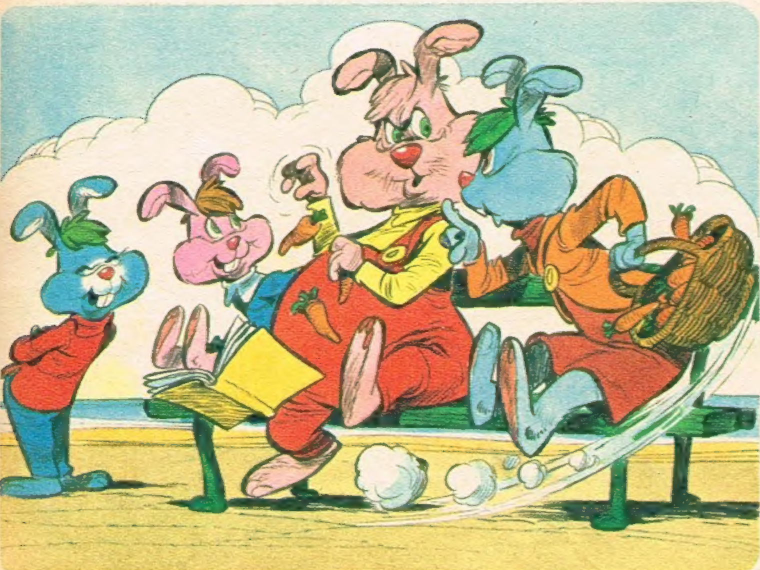
vrolijke familie

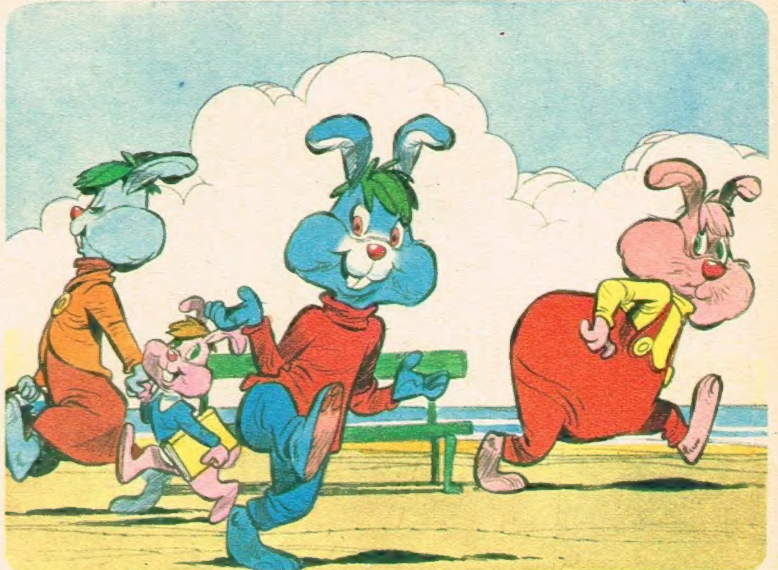
6. Maar Bobo vraagt: „En ik dan?" „Kijk jij maar naar die mooie stoomboot ginds," snauwt oom Slokop. „Heb je ooit zo'n fijn schip gezien? Kijk maar goed!" Terwijl oom dat zegt, heeft hij zijn hand al in de mand gestoken. Hij heeft drie grote wortels te pakken. Niemand ziet het: tante, Lees-Voor niet en Bobo niet!

7. Tante en Bobo kijken vol bewondering naar de grote boot. Maar Lees-Voor vraagt ongeduldig: „Komt er nog wat van dat voorlezen, oom?" O, hoe moet dat nu? Oom heeft juist een lekkere wortel in zijn mond gestopt. En met een volle mond kun je moeilijk voorlezen. Lees-Voor kijkt oom Slokop eens aan.

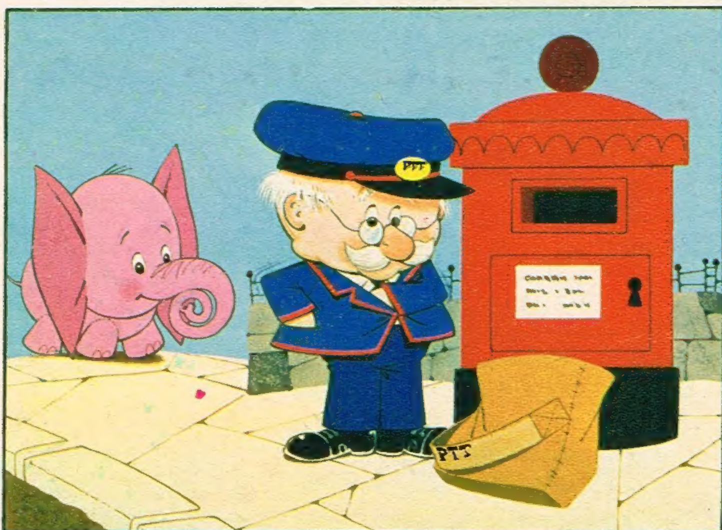
8. „Wat doet u daar, oom?" schreeuwt ze. „O, u hebt aan mama's worteltjes gezeten!" Als tante Deur-Dicht dat hoort, pakt ze nijdig de mand beet. „Blijf af!" roept ze. „Het zijn mijn wortels. Daar moet ik straks stamppot van koken. Nu begrijp ik waarom jij mijn dochter zo graag voor wilde lezen. Gapperd!"

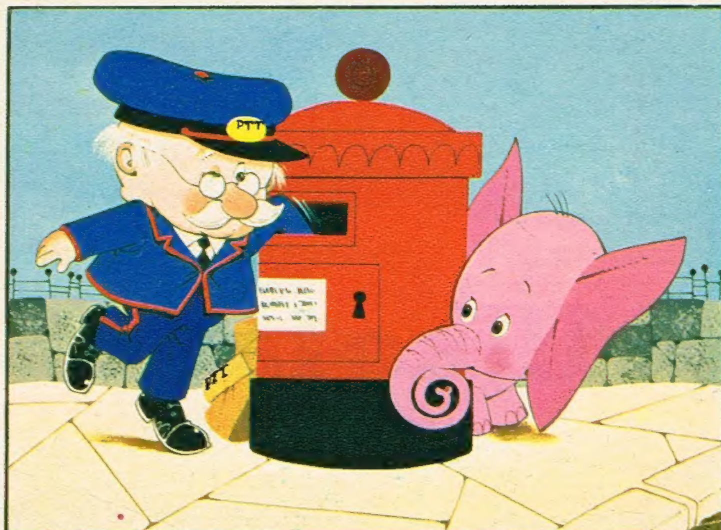
9. Oom Slokop heeft van schrik de wortels héél doorgeslikt. Nu maakt hij dat hij wegkomt. Tante Deur-Dicht is woedend. „We gaan naar huis, kinderen," zegt ze. Hoe moet ik dát nu goedmaken? denkt oom. Ik zal vanavond bij haar op bezoek gaan en zeggen dat ik het nooit meer doen zal. Ja, dát zal ik doen!

SIMMIE SUIKER

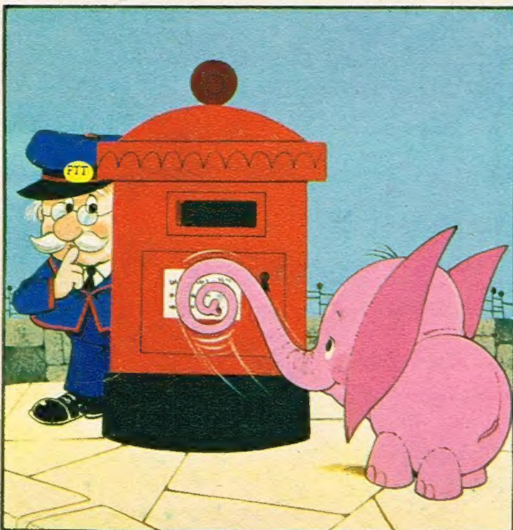
HET OLIFANTJE MET DE LANGE SLURF

1. Er is op de wereld maar één olifantje met een roze vel. Het lijkt wel een vel van suikergoed. Daarom heet hij Simmie Suiker. Je ziet hem op dit plaatje. Daar zie je ook de postbode, die de brieven uit de brievenbus komt halen.

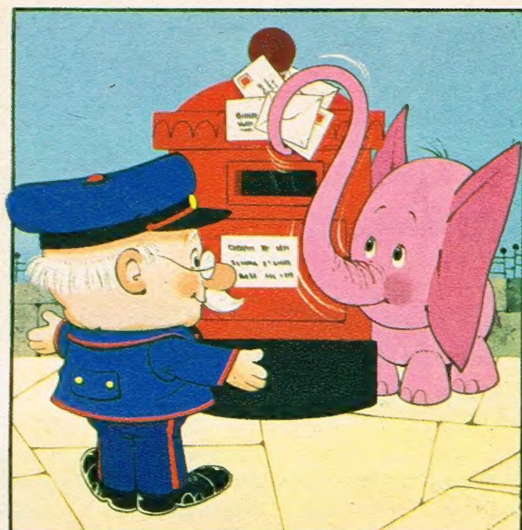
2. Maar wat is dát? De postbode kan de sleutel van de brievenbus niet vinden. Nu kan hij het deurtje niet openmaken. Hij steekt zijn arm in de gleuf van de brievenbus. De arm is veel te kort. „Wacht, ik help!" roept Simmie.

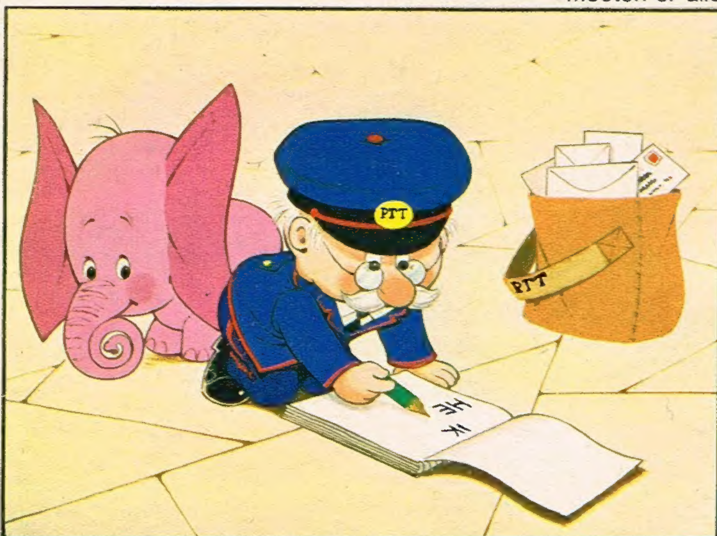
3. „Hoe kun jij dat?" vraagt de postbode. Hij gelooft er niets van. „Ik rol gewoon mijn lange slurf uit," zegt Simmie. „Kijk maar."

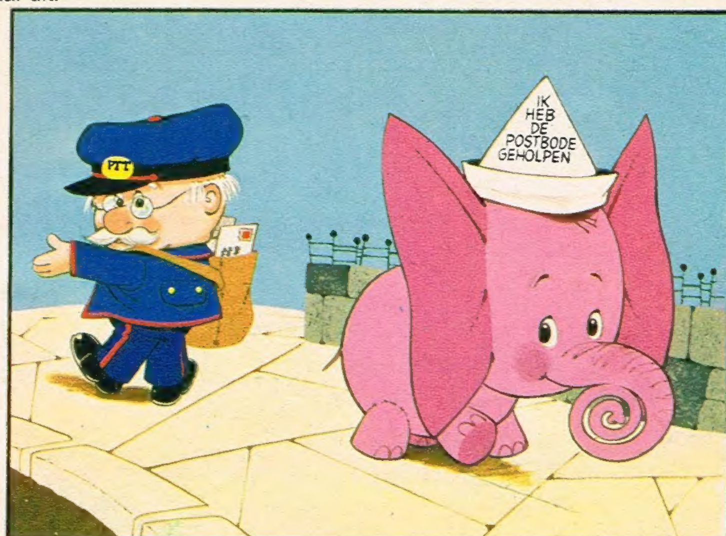
4. Daar gaat de slurf van Simmie Suiker door de gleuf. Hij heeft de brieven dadelijk te pakken. Ze moeten er allemaal uit.

5. „Alstublieft, meneer!" roept Simmie vrolijk. De postbode is reuze blij, omdat Simmie Suiker hem zo geweldig geholpen heeft.

6. Wat gaat hij nu doen? denkt Simmie nieuwsgierig. De postbode schrijft wat op een groot vel papier. Zou hij een brief schrijven, om mij te bedanken? Niks, hoor, de postbode vouwt er een muts van. „Ik heb de postbode geholpen," staat erop.

7. Simmie Suiker mag de muts nu opzetten. Trots wandelt hij door de straat. Iedereen kan zien dat de kleine roze olifant de postbode geholpen heeft! „Is er nog iemand die ik helpen moet?" vraagt hij overal.

Nee, vandaag niet. Misschien de *VOLGENDE WEEK.*

SPELEN MET LETTERS EN WOORDEN

Hou je van wandelen in de regen? De plaatjes en de woordjes gaan deze week allemaal over de regen. Schrijf de woorden maar netjes op.

jan wil uit

hoedje

handschoenen

laarzen

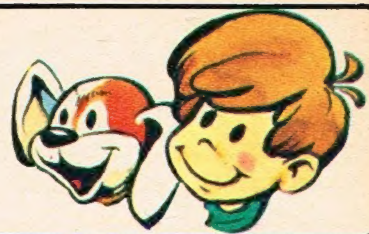
jasje

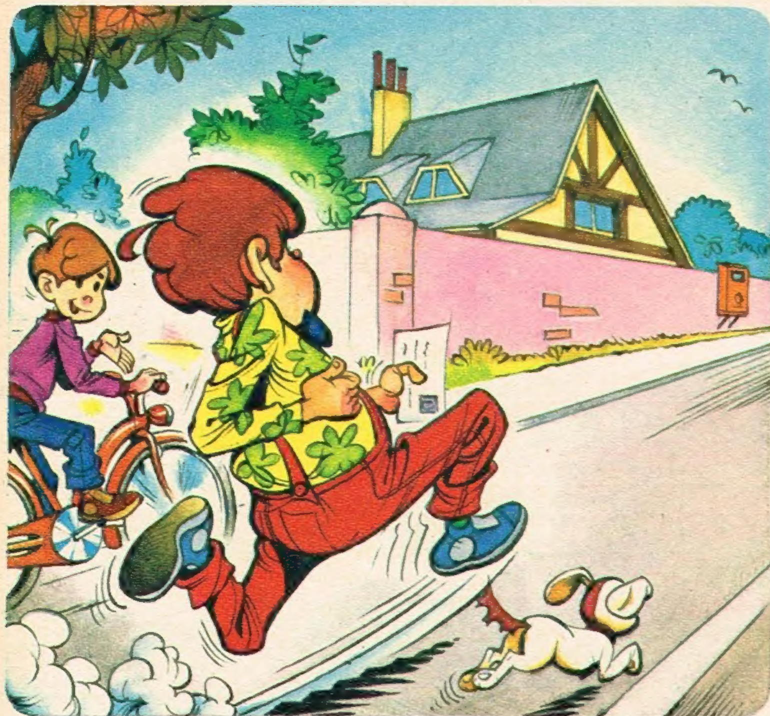

jan loopt in de regen

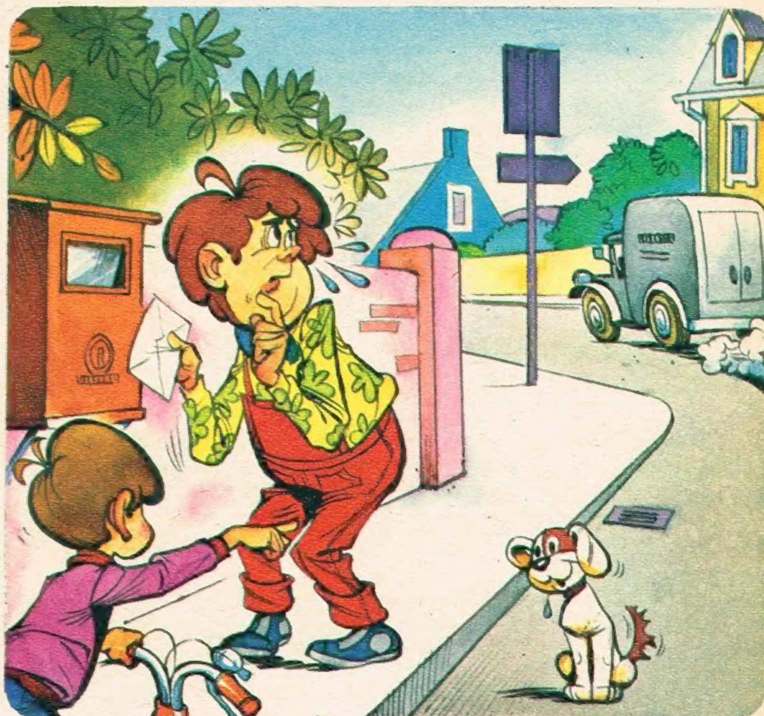

OOM STUNTEL POST EEN BRIEF

1. Kijk, daar rijdt Heintje op zijn fiets. Roetsj, gaat er iets langs hem heen. Tjonge, wat gaat die hard, denkt Heintje. Wat zou dat zijn, een motor? Maar het is geen motor, het is oom Stuntel! „Waarom heeft u zo'n haast, oom?" vraagt Heintje. „Ik moet deze brief op tijd posten," roept oom terug.

2. Maar oom Stuntel komt toch nog te laat. De postauto rijdt al weg. „Wat heeft u een pech, oom!" zegt Heintje. „De postbode heeft net alle brieven opgehaald." Oom heeft een idee. „Weet je wat?" zegt hij. „Dan ga ik mijn vriend maar opbellen!"

3. Dat is een goed idee. Maar als ze bij de telefooncel komen, merkt oom dat hij geen klein geld bij zich heeft. En als je in een cel wilt bellen, moet je muntjes hebben. „Ik weet wat," zegt oom Stuntel. „Ik vraag aan de conducteur van die bus of hij kan wisselen!"

4. De conducteur is helemaal geen aardige man. „Daar heb ik geen tijd voor!" zegt hij boos en hij geeft oom Stuntel een duw. Hij belt en de bus rijdt weg. Oom Stuntel verliest zijn evenwicht en laat van schrik het bankbiljet los. Oei, nu waait zijn geld ook nog weg!

5. De wind neemt het biljetje mee, steeds verder en verder. Oom Stuntel rent er achteraan. „O, o," puft hij. „En dat allemaal omdat ik te laat bij de brievenbus kwam!" Flap rent ook mee. „Waf, waf," blaft hij. Hij vindt het wel leuk. Het is net een wedstrijdje, wie het hardste kan rennen!

6. Heintje lacht zich krom. „Ha, ha, oom, u hebt ook altijd wat geks!" roept hij. Heintje kan wel lachen, want hij wordt niet moe. Hij rijdt lekker op zijn fiets. Iedere keer als oom het briefje wil pakken, blaast de wind het weer omhoog en kan oom er niet bij. O, hoe lang zal dat nog duren?

7. Eindelijk krijgt oom Stuntel zijn geld te pakken. „Hebbes!" roept hij. „O, o, wat ben ik moe, maar nu heb ik dan toch eens geluk!" „Nu heeft u nog geen muntjes om uw vriend op te bellen," zegt Heintje. Tja, dat is waar. Maar oom Stuntel lacht. „Ik hoef helemaal niet meer op te bellen!"

8. En wat doet hij? Hij loopt naar het huis dat daar staat. Dan stopt hij de brief in de brievenbus. „Kijk," zegt hij tegen Heintje, „hier woont mijn vriend, ik kan hem de brief zelf brengen!" Die malle oom Stuntel, nu heeft hij het hele eind naar zijn vriend gelopen!

We wonen allemaal in een gele caravan

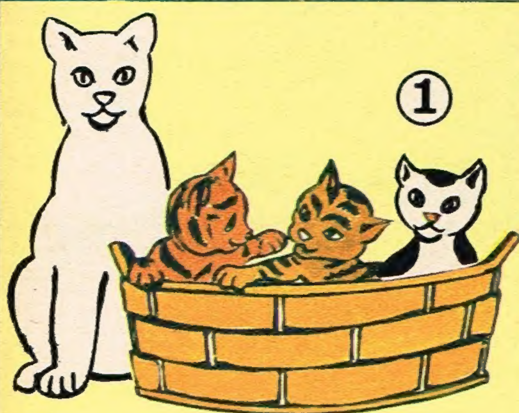

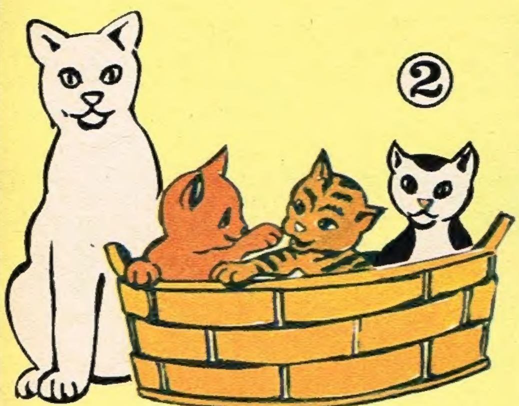
Twiet, twiet, doen de vogeltjes, als in hun land van sneeuw en ijs een gele caravan komt aangereden. Ze zijn verrast, want het deurtje gaat open en er komt een meisje naar buiten om brood te strooien. Ze heet Wiesje Zonnemans!
De man in de sneeuwruimer kijkt uit het raampje en roept: wie zijn jullie allemaal? Dat zullen we hem eens gauw vertellen. De oude heer met de paraplu is opa. De jongen die zit te schilderen heet Bas. En de twee meneren met de schop zijn papa Zonnemans en oom Wim.
Verder zie je twee kleine meisjes met wollen wanten aan. Het zijn Loekie en Anja. Oma staat met baby Janneman op de arm en het meisje met de pop heet Lucie. De stoute tweeling zit Tippie de hond achterna. Peter is een kleine jongen, die drie poesjes heeft. Hij zit op de slee.
En wie zijn er naar het dorp gelopen om inkopen te doen? Mama Zonnemans en Marjo!
Zij zorgen ervoor dat er in de gele caravan ook eten is.
Dat moet ook.
Van sneeuw en ijs krijg je honger!

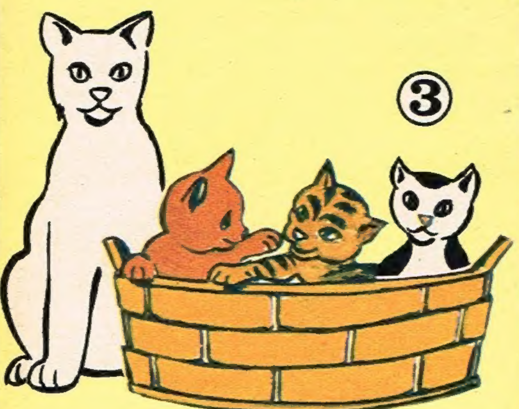
Heb je ze allemaal weer gevonden? Dan kun je óók nog kijken naar de drie schopjes en de drie mutsen, die in al dat wit verborgen zijn.

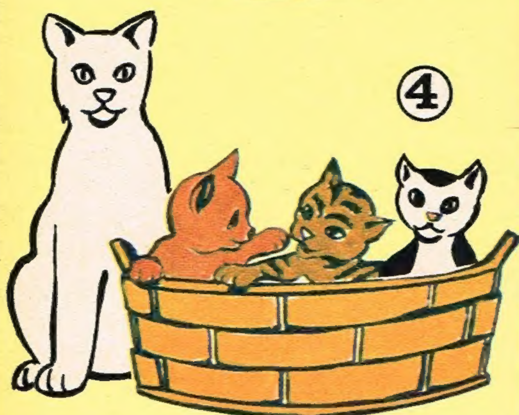

WIE WIL ER MET MIJ SPELEN?

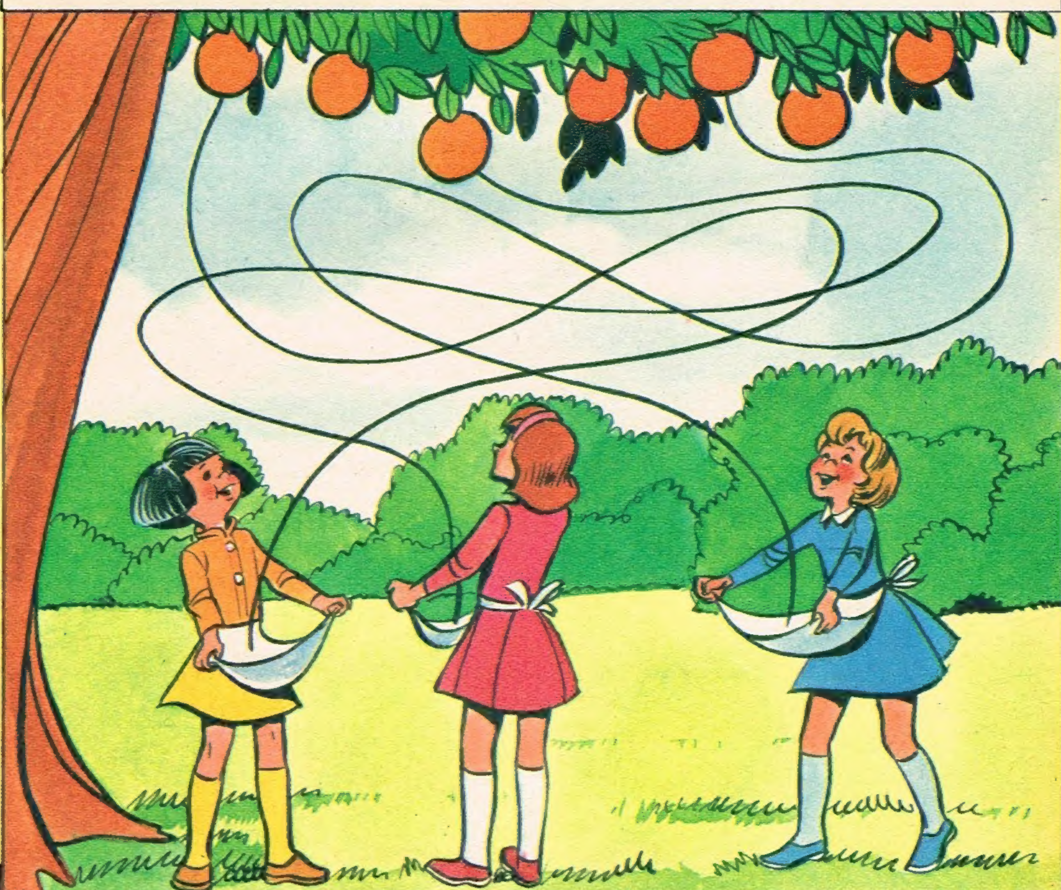

Likkelikkelik... jij bent niet zoals ik! Welke poes is anders?

Voor wie is die sla? Trek een lijn over de puntjes en je ziet het!

Er vallen drie appels van de boom. Drie meisjes vangen ze op in hun schort. Ga met je vinger langs de lijntjes dan zie je waar ze terechtkomen.

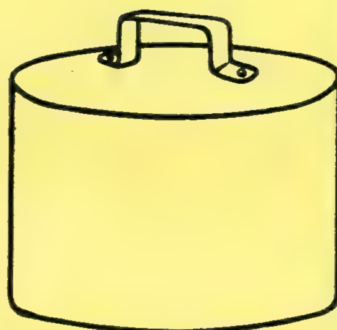
WIE DOET ER MET ME MEE?

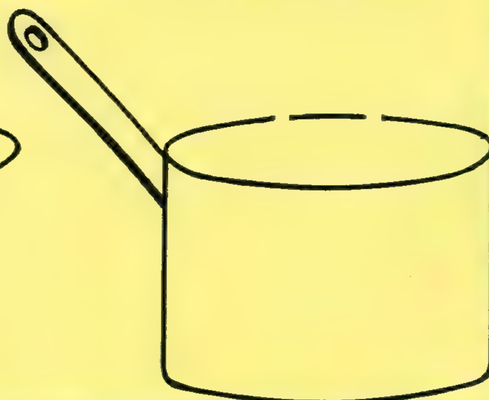

Dit takje met besjes eraan noemen we hulst. Kun je het takje dat ernaast staat heel mooi kleuren?

Een steelpannetje is helemaal klaar. Voor de drie andere pannetjes moet jij zorgen. Kun je ze ook kleuren?

„Waar is mijn vlieger?" roept het meisje. Stil maar, die tekenen wij voor jou! We tekenen een hele mooie en we kleuren hem ook.

VERSTOPPERTJE SPELEN IN HET BOS

Je kent natuurlijk allemaal het spel dat verstoppertje heet. Zelfs heel kleine kleuters vinden het al leuk om weg te kruipen achter een leunstoel. Of ze gaan onder de tafel zitten. Of achter het gordijn. Maar nu ga ik je het verhaal vertellen van twee kleine jongens die verstoppertje speelden in een groot bos. Dat bos was zó ontzettend groot, dat je er best in kon verdwalen. Maar Tip en Top, zo heetten de twee jongens, woonden in het bos, omdat hun vader houthakker was. Daarom kenden ze een klein beetje de weg. Maar niet overal natuurlijk. Alleen in de buurt van het houthakkershuis. Op een keer kwamen ze op het idee verstoppertje te gaan spelen.

Tip moest met zijn handen voor zijn ogen achter de struiken gaan zitten en wachten tot Top zich verstopt had. Top was van plan om zó goed weg te kruipen dat Tip hem onmogelijk vinden kon. Zo vlug hij maar kon, kroop hij door het groen, klom over boomstronken en sprong over slootjes. Zo kwam hij op een plek waar ze anders nooit kwamen. Ze mochten ook niet zo ver van huis van hun vader. Maar Top wás er nu eenmaal en hij dacht: hier vindt Tip mij nooit!

In de verte zag hij een groot rotsblok liggen. Daarachter was een prachtig plekje om weg te kruipen.

„Ik blijf zitten waar ik zit en verroer me niet," zei Top tegen zichzelf. „Tip kan blijven zoeken, al is het tot vannacht."

Het was heel stil in het bos. Je hoorde alleen het gepiep van de vogels. Nu en dan schreeuwde ergens een dier.

Tip zocht en tuurde door de bladeren. In het begin vond hij het leuk en spannend. Hij verwachtte elk ogenblik dat hij Top zou vinden. Dan zou hij schreeuwen: „Sliep uit, je bent erbij! Ik heb je gevonden."

Maar het viel tegen. Tip zag Top nergens.

Toen hij al een hele poos gezocht had, begon hij bang te worden dat Top verdwaald zou zijn. Hij had wel willen schreeuwen: „Top, kom maar uit! Ik zoek niet meer!" Maar hij was bang dat Top dat flauw zou vinden en daarom deed hij het niet.

Ook Top was niet op zijn gemak. Hij zat daar maar achter dat grote rotsblok en dacht: wanneer zou Tip toch deze kant uit komen? Hij zal het toch wel durven, zo ver van huis? Toen kreeg Top zin om te voorschijn te springen en te schreeuwen: „Hier ben ik! Je hoeft niet meer te zoeken!" Maar hij dacht: Tip zal me uitlachen en het heel flauw van me vinden. Daarom bleef hij toch maar zitten. Met bonzend hart.

Het werd later en later. Hoe later het werd, hoe banger Tip en Top zich voelden.

Opeens kon Top het niet meer uithouden. Hij kwam achter de rots vandaan en keek om zich heen. Welke kant moest hij ook weer uit om bij Tip te komen? Hij wist het niet meer. Hij was hier zóver van huis, dat hij de weg niet meer kende. Verschrikt hurkte hij weer achter het rotsblok. Hij wist niet wat hij moest beginnen.

Ondertussen rende Tip zoekend en turend over de paadjes. Waar zou Top toch ergens zitten? Als hij maar niet verdwaald was! Opeens zag hij voetstappen in het zand. Hier moest Top gelopen hebben. Tip volgde de voetstappen. Wat gingen die diep het bos in! Tip was nu verschrikkelijk bang. Stel je voor dat hij Top niet meer vinden kon! Opeens zag hij iets roods. Het stak achter het rotsblok uit. Een rode veer, dacht Tip. En hij begon opgelucht te lachen, want hij wist dat Top een rode veer in zijn haar gestoken had.

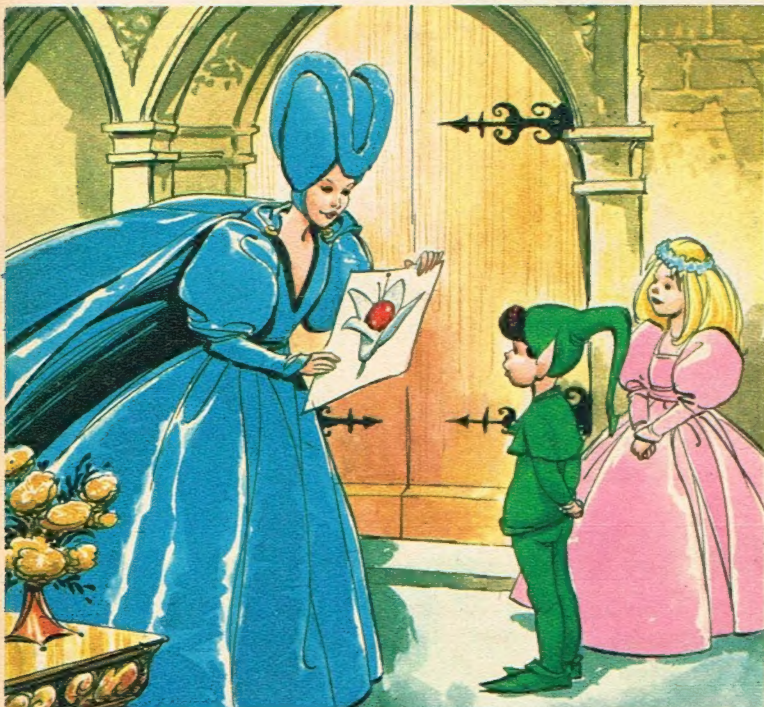
„Kom maar voor de dag, ik heb je gezien!" schreeuwde Tip.

„Gelukkig!" zuchtte Top, terwijl hij te voorschijn sprong. „Ik... ik was bang!" „Ik ook..." zei Tip. „Als ik je voetstappen niet gezien had, zou ik je nooit gevonden hebben. Kom gauw, deze kant uit. Dan maken we dat we thuiskomen."

Tip en Top hebben nooit meer verstoppertje gespeeld in het grote bos. Dat was niet erg. Ze hadden er ruimte genoeg voor een heleboel andere spelletjes, die niet zo angstig waren.

GA JE MEE NAAR

1. „Wanda en Pukkie," zegt de koningin van Sprookjesland, „ik wil eens zien of jullie knap zijn. Zie je het bloemetje op deze plaat? Dat is een elfenklokje. Nu staat er in het hele land maar één struik, waaraan elfenklokjes groeien. Proberen jullie eens of je die struik kunt vinden en breng dan een takje mee."

2. Op de rug van Sneeuwvlok het sprookjespaard vliegen Wanda en Pukkie over Sprookjesland. Waar staat nu toch die struik met elfenklokjes! „Daar, ik zie hem!" roept Wanda opeens. Pukkie rukt aan de teugels. „Landen, Sneeuwvlok," zegt hij en hij klakt met zijn tong. Daar zeilt het sprookjespaard omlaag.

3. „O, wat zitten die elfenklokjes verschrikkelijk hoog aan de struik! Daar kan ik nooit bij," zegt Pukkie. „Maar ik wel," roept Wanda. Zij is een kleine fee en ze kan vliegen. Pukkie, die een gewone sprookjesjongen is, kan dat niet. „Pluk ook een takje voor mij!" roept hij. „Dat is voor jou een kleine moeite."

Redactie en Administratie: Nassauplein 3, Haarlem. Telefoon 31 92 00. Abonnementsprijs: 35 cent, per kwartaal (13 nrs.) ƒ 4,55. Losse nummers: 50 cent. Girobetaling: Ontvangt U het blad per post onder adresband: girorekening 230200 t.n.v. N.V. Uitgeverij Spaarnestad postabonnementen Haarlem met vermelding: Bobo. Ontvangt U het blad van de wederverkoper, gebruik dan postrekening 9822 t.n.v. N.V. Uitgeverij Spaarnestad met vermelding: Abonnement Bobo. Artwork by Eurostudio, Milan.

SPROOKJESLAND?

4. „Niks, hoor," zegt Wanda kattig, terwijl ze naar de elfenklokjes vliegt. „Dan had je maar naar de vliegschool moeten gaan, om te leren vliegen. Ik geef de elfenklokjes lekker allemaal zelf aan de sprookjeskoningin."

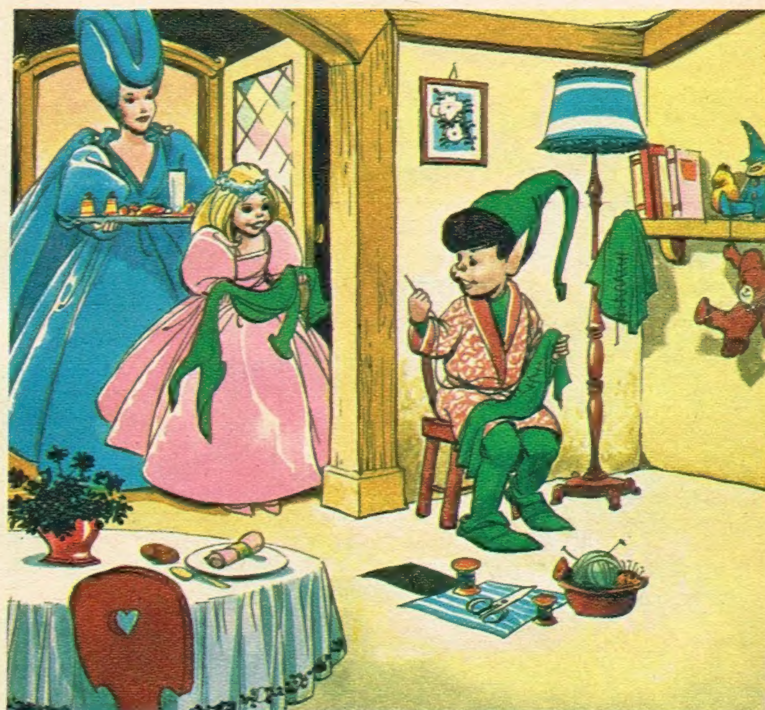
5. „Da's gemeen van je! Ik heb je ook op de rug van Sneeuwvlok laten zitten," schreeuwt Pukkie boos. „Maar goed, ik probeer er tóch wel bij te komen. Ik klim in een boom naast de elfenklokjesstruik. Ik pluk ze zelf wel!"

6. Maar dat valt niet mee. Als Pukkie met veel moeite één takje van de elfenklokjesstruik te pakken heeft, valt de arme jongen uit de boom. Het takje is gebroken, zijn kleren zijn gescheurd en hij heeft zich flink pijn gedaan.

7. Met haar liefste gezichtje gaat Wanda het boeketje met elfenklokjes naar de koningin brengen. Kleine feetjes kunnen ook mispunten zijn, dat zie je maar weer! „Waar is Pukkie?" vraagt de koningin. „Hier!" schreeuwt Pukkie vanuit de gang. „Ik durf niet binnen te komen. Ik heb mijn broek helemaal gescheurd!"

8. De sprookjeskoningin begrijpt al wat er gebeurd is. „Het is jouw schuld, Wanda, dat Pukkie uit de boom gevallen is. Ga een nieuwe broek voor hem kopen. Kleine kattekop!" Nu wordt Pukkie lekker verwend. Hij hoeft zijn kleren niet te naaien, want Wanda brengt hem een nieuwe broek. „Ben je niet boos meer?" vraagt ze.

Verspreiding voor België: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 34-38, Antwerpen 1. Telefoon 38.23.80, postrekening 834.05. Prijs per nummer: 7 F. Verkrijgbaar bij de verkopers en in de boek- en dagbladhandel.

KEN JE MIJ?
VRAAGT DE MOL

Nee, je zult mij wel niet kennen. Ik ben een mol en ik woon onder de grond. Ik kom haast nooit te voorschijn, want ik hou niet van zon en licht. Daar kunnen mijn ogen niet tegen. Met mijn scherpe klauwtjes kan ik goed graven. Ik graaf lange gangen onder de grond. Je hebt vast weleens een molshoop gezien. Die heb ik gegraven. Voor mijn kindertjes maak ik onder de grond een hol van gras en bladeren. Daar is het lekker warm. In plaats van boterhammen, zoals jullie eten, eet ik lekkere wormen. Ik wil mijn wormen niet ruilen voor een boterham. Zelfs niet al zit er hagelslag op.
Dag, jongens en meisjes, nu kennen we elkaar!

